

Els anys no perdonen

Hola, ja torno a ser aquí. Dic això perquè fa més de trenta anys que escric a la revista Ronçana i només he passat tres vegades sense fer-ho. Els cops que no ho faig, deu pensar que malament rai; doncs no, aquest cop va ser perquè no en tenia gaires ganes i no tenia cap tema per tocar.

L'altre dia va venir a veure'm una persona que escrigués a la revista i em va dir que perquè no hi havia escrit. Li vaig dir que ho provaria per aquest número, ja que havia llegit una entrevista que van fer al Xavier Sardà, i vaig veure que podia emprendre el tema. Parlava de ser creient o no, una cosa que ningú ho aclarirà del tot, i a mi m'agrada molt. A l'entrevista li van preguntar si era o no creient i quines idees polítiques tenia, com fan a tots. Va dir que es considerava un roig progressista. "Com Cioran, no dic que Déu no existeixi sinó que no crec amb ell".

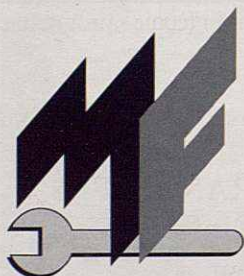
Les seves idees són semblants a les meves, encara que amb categories diferents. Amb la resposta sobre Déu no hi estem del tot d'acord, ja que sense una direcció no funciona res. Dirigir des de la terra totes les galàxies, no et cap ni en tota la imaginació que tinguis. Ell també deia que un dels temes que no deixa de pensar-hi és el de la mort —i això que, com sabem, és un humorista—, i que aquest tema el va acostar a una depressió.

El tema està relacionat amb si hi ha o no Déu; penso que sense la mort no hi podria haver vida. Crec que la mort és més fàcil que la vida, ja que la vida ve d'un no res. Sempre m'ha agradat de ser creient o no; sempre he dit que ho sóc a la meua manera i penso que així ho és tothom, si és que no s'és ateu del tot. Un dia llegia que el que és ateu del tot, a la seva vida sempre li falta una cosa, ja que el qui creu, encara que vagi equivocat, sempre té aquella esperança.

A mi sempre m'ha agradat la naturalesa, la creació, és a dir, Déu, una cosa inesgotable. A mi, més o menys m'agrada la caça. Quan era jove, per veure un tudor havies de fer una hora de camí, i ara els tenim a sobre la teulada de casa. De senglars en tot el Vallès no n'hi havia cap, ara és una plaga. Les perdius han desaparegut, és a dir, tot canvia radicalment. També els costums dels pobles, degut a la comunicació, han canviat radicalment, sobretot pel jovent, però potser del que es parla menys és d'anar a missa. La gent ha perdut la fe? Jo crec que no. El que passa és que sempre hi ha hagut pressions perquè s'hi vagi, des dels rics, terratinents i, acabada la guerra, titllaven de roig separatista el qui no hi anava. De part de la família, els pares també obligaven els fills; ara no.

Vaig conèixer una dona que vivia una hora lluny de l'església, i, tant si feia fred com calor, anava a missa. Deia que no creia en res. Un dia li vaig preguntar el perquè i em va contestar que, si no hi anava, no faria gens de festa i no s'assabentaria de res del poble. Aquesta dona era com un diari: ens duia totes les notícies de Caldes i se'n tornava amb les de Santa Eulàlia, entre veritats i mentides. Només diré que un any, que també hi havia molta sequedat, un diumenge es presentà a Santa Eulàlia dient que la font del Lleó estava seca. Molta gent s'ho va creure i ho va anar a veure. Aquesta dona era amiga d'una meua tia i, quan estava de la missa, passava per ca la tia, ja que li solia fer una torrada i li preparava un got de barreja, que era anís i vi bo. Així ja havia fet la seva festa. Penso que a les Esglésies no hi va tanta gent, però no és per falta de fe, sinó perquè hi ha més llibertat. Ara, als que no hi van, no els miren de cantó com abans.

Manel Cabot Cuscó

TALLER DE REPARACIÓ DE L'AUTOMÒBIL

Martí Fabra Grau

Camí de Can Torras, 8 - Tel. 844 86 91 - SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

